

Ulgi podatkowe

Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych
(Dz.U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.)

W zeznaniu podatnik może rozliczać wydatki związane z rehabilitacją. Ulga ma zastosowanie do dochodu i polega na odliczaniu kwoty wydatkowanej na cele rehabilitacyjne oraz związane z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych, poniesionych przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną lub podatnika, na którego utrzymaniu pozostają w tym roku osoby niepełnosprawne.

Rodzaje odliczeń

Istnieją dwa rodzaje odliczeń:

- limitowane kwotowo (czyli ulga przysługuje do wartości ... zł, nawet jeśli poniosłeś wyższe wydatki, to ich już nie odliczysz),
- Nielimitowane (ile wydałeś - tyle odliczysz)

- przy czym popularniejszą formą jest ograniczanie wartości ulgi kwotą poniesionych wydatków.

Wydatki ograniczone kwotowo co prawda nie mogą przekraczać pewnego limitu, niemniej ich poniesienia **nie trzeba udowadniać**. Zalicza się do nich wydatki na:

- **opłacenie przewodników** osób niewidomych I lub II grupy inwalidztwa oraz osób z niepełnosprawnością narządu ruchu zaliczonych do I grupy inwalidztwa, w kwocie nieprzekraczającej w roku podatkowym 2.280 zł;
- utrzymanie przez osoby niewidome i niedowidzące zaliczone do I lub II grupy inwalidztwa oraz osoby z niepełnosprawnością narządu ruchu zaliczone do I grupy inwalidztwa **psa asystującego**, o którym mowa w ustawie o rehabilitacji zawodowej, w kwocie nieprzekraczającej w roku podatkowym 2.280 zł;
- **wydatki na samochód** - używanie samochodu osobowego, stanowiącego własność (współwłasność) osoby niepełnosprawnej zaliczonej do I lub II grupy inwalidztwa lub podatnika mającego na utrzymaniu osobę niepełnosprawną zaliczoną do I lub II grupy inwalidztwa albo dzieci niepełnosprawne, które nie ukończyły 16 roku życia, dla potrzeb związanych z koniecznym przewozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne - w wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 2.280 zł.

Specyficznie rozliczana jest **ulga w związku z zakupem leków**. Nie zalicza się ani do wydatków limitowanych, ani do nieograniczonych kwotą górnego limitu (choć do tej ostatniej znacznie jej bliżej). Odliczenie na leki dotyczy wyłącznie różnicy pomiędzy faktycznie poniesionymi wydatkami w danym miesiącu, a kwotą 100 zł. Z odliczenia korzysta się wyłącznie, jeśli lekarz specjalista stwierdzi, że osoba niepełnosprawna powinna stosować określone leki (stałe lub czasowo). Podstawą jest zalecenie (pisemne) lekarza (np. recepta, karta pacjenta) oraz faktura (lub inny dowód poniesienia wydatku, wskazujący, że podatnik poniósł wydatek).

Rozliczenia dokonuje się następująco za każdy miesiąc:

kwota wydatkowana - 100 zł = kwota odliczenia

Np. w miesiącu styczniu wydatki na leki wyniosły 300 zł

300 zł - 100 zł = 200 zł - zatem odliczeniu od dochodu podlega kwota 200 zł.

Paragon z apteki nie stanowi dowodu poniesienia wydatku na cele rehabilitacyjne.

Wydatki ponieść może wyłącznie podatnik będący osobą niepełnosprawną lub podatnik, na którego utrzymaniu są osoby niepełnosprawne.

Prawo do ulgi przysługuje również osobom, na których utrzymaniu pozostają następujące osoby niepełnosprawne: współmałżonek, dzieci własne i przysposobione, dzieci obce przyjęte na wychowanie, pasierbowie, rodzice, rodzice współmałżonka, rodzeństwo, ojczym, macocha, zięciowie i synowie - jeżeli w roku podatkowym dochody tych osób niepełnosprawnych nie przekraczają kwoty 9.120 zł.

Wydatek w takim przypadku musi ponieść opiekun, a nie osoba niepełnosprawna. W zakresie, w którym to niepełnosprawny poniósł wydatek - to jemu przysługuje prawo do ulgi.

Ulga rehabilitacyjna przysługuje na realizację dwóch celów:

- rehabilitację (sprzęt, leki),
- ułatwianie wykonywania czynności życiowych (sprzęt zarówno ortopedyczno-medyczny, jak i przystosowujący).

Prawidłowe określenie, czy dany wydatek spełnia powyższy cel jest elementem bardzo często kwestionowanym przez organy podatkowe. Zatem sprzęt musi zawsze spełniać poniżej wskazane warunki związane z przeznaczeniem.

Celami, które uprawniają do ulgi są wydatki na:

- adaptację i wyposażenie mieszkań oraz budynków mieszkalnych stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności;
- przystosowanie pojazdów mechanicznych do potrzeb wynikających z niepełnosprawności;
- zakup i naprawę indywidualnego sprzętu, urządzeń i narzędzi technicznych niezbędnych w rehabilitacji oraz ułatwiających wykonywanie czynności życiowych, stosownie do
- potrzeb wynikających z niepełnosprawności, z wyjątkiem sprzętu gospodarstwa domowego;
- zakup wydawnictw i materiałów (pomocy) szkoleniowych, stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności;
- odpłatność za pobyt na turnusie rehabilitacyjnym;
- odpłatność za pobyt w zakładzie lecznictwa uzdrowiskowego, za pobyt w zakładzie rehabilitacji leczniczej, zakładach opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-leczniczych,
- opiekuńczych oraz odpłatność za zabiegi rehabilitacyjne;
- opłacenie przewodników osób niewidomych I lub II grupy inwalidztwa oraz osób z niepełnosprawnością narządu ruchu zaliczonych do I grupy inwalidztwa, w kwocie nieprzekraczającej w roku podatkowym 2.280 zł;
- utrzymanie przez osoby niewidome, o których mowa w pkt 7, psa przewodnika - w wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty określonej w pkt 7; opiekę pielęgniarską w domu nad osobą niepełnosprawną w okresie przewlekłej choroby uniemożliwiającej poruszanie się oraz usługi opiekuńcze świadczone dla osób
- niepełnosprawnych zaliczonych do I grupy inwalidztwa;
- opłacenie tłumacza języka migowego;
- kolonie i obozy dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnej oraz dzieci osób niepełnosprawnych, które nie ukończyły 25 roku życia;
- leki - w wysokości stanowiącej różnicę pomiędzy faktycznie poniesionymi wydatkami w danym miesiącu a kwotą 100 zł, jeśli lekarz specjalista stwierdzi, że osoba niepełnosprawna powinna stosować określone leki (stałe lub czasowo);
- odpłatny, konieczny przewóz na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne:
 - a) osoby niepełnosprawnej - karetką transportu sanitarnego,
 - b) osoby niepełnosprawnej, zaliczonej do I lub II grupy inwalidztwa, oraz dzieci niepełnosprawnych do lat 16 - również innymi środkami transportu niż wymienione w lit. a; używanie samochodu osobowego, stanowiącego własność (współwłasność) osoby niepełnosprawnej zaliczonej do I lub II grupy inwalidztwa lub podatnika mającego na utrzymaniu osobę niepełnosprawną zaliczoną do I lub II grupy inwalidztwa albo dzieci niepełnosprawne, które nie ukończyły 16 roku życia, dla potrzeb związanych z koniecznym przewozem na niezbędne zabiegi leczniczo-rehabilitacyjne - w wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 2.280 zł;
- odpłatne przejazdy środkami transportu publicznego związane z pobytem:
 - a) na turnusie rehabilitacyjnym,
 - b) w zakładach, o których mowa w pkt 6,
 - c) na koloniach i obozach dla dzieci i młodzieży, o których mowa w pkt 11.

Aby odliczyć w/w wydatki trzeba posiadać dokumenty stwierdzające ich poniesienie.

Finansowanie wydatków

Wydatki muszą być finansowane ze środków własnych. Innymi słowy osoba trzecia nie może pokryć wydatków za osobę niepełnosprawną, gdyż ta straci prawo do ulgi. Wyjątkiem jest, gdy wydatki ponosi osoba, na której utrzymaniu jest osoba niepełnosprawna (współmałżonek, dzieci własne i przysposobione, dzieci obce przyjęte na wychowanie, pasierbowie, rodzice, rodzice współmałżonka, rodzeństwo, ojczym, macocha, zięciowie i synowe).

Ponadto wydatki te podlegają odliczeniu od dochodu, jeżeli nie zostały sfinansowane (dofinansowane) ze środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych, Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych lub ze środków Narodowego Funduszu Zdrowia, zakładowego funduszu świadczeń socjalnych albo nie zostały zwrócone podatnikowi w jakiegokolwiek formie. W przypadku gdy wydatki były częściowo sfinansowane (dofinansowane) z tych funduszy (środków), odliczeniu podlega różnica pomiędzy poniesionymi wydatkami a kwotą sfinansowaną (dofinansowaną) z tych funduszy (środków) lub zwróconą w jakiegokolwiek formie.

Informacje dodatkowe można uzyskać w:

- Urząd Skarbowy, Parczew, ul. Bema ..., tel. 83